

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΟΛΛΕΎ'

ΤΟ ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΟ ΠΑΙΔΙ

ΑΘΕ φορά πού έβλεπα τόν Μπαντουά στο δρόμο, θά μου ζητούσε δανεικά κι' άγύριστα. Γι' αυτό μόλις τόν διέκρινα έκείνο τό πρωί από μακριά, σκέφτηκα άμέσως νά αλλάξω πεζοδρόμιο. Δυστυχώς, μιά άτελείωτη σειρά αυτοκινήτων μ' έμπόδισε νά πραγματοποιήσω ατή τή στρατηγική κίνησι κι' αιχμαλωτίστηκα από τόν έχθρό.

Μά τί άλλαγή! Λές και τόν είχε άγγίξει κάποιος μάγισσα με τό ραβδί της, κι' είχε μεταβάλλει τό γνωστό, στενοχωρημένο του χαμόγελο στο θριαμβευτικό και πού εύτυχιμένο γέλιο. Τά άλλοτε σκαμμένα μάγουλά του ρόδιζαν, παχουλά, φουσκωμένα, ροδοκόκκινα, ή παλιά, Ιστορική ρεντιγκότα του είχε παραχωρήσει τή θέσι της, στο κομψότερο σακκάκι κι' ένα ζευγάρι άστραφτερά λουστρίνια είχαν αντικαταστήσει τ' άξιοβρήτητα, εγχαρθαλωμένα παπούτσια του. Φορούσε κι' ένα μεγάλο μπριγιάν στο δάχτυλό του!

—Πώς τά πάς ; Τί νέας ; με ρώτησε, δίνοντάς μου έπιδεικτικά τό χέρι του.

—Πολύ καλά, και σύ ;

—Θαυμάσια!

—Τό βλέπω, με μεγάλη μου εύχαρίστησι.

—Δέν είμαι πειά ό δυστυχισμένος άνθρωπος πού γνώριζες άλλοτε. 'Η ζωή είναι ώρασι! Κάνω τόν περίπατό μου με τά πόδια, διά λόγους υγείας. 'Η καυμένη ή γυναίκα μου, βγαίνει μόνο με τό αυτοκίνητο...

—Μπα! "Εχεις κι' αυτοκίνητο ;

—Ναι. Πρέπει νάρθω νά με δής στο μέγαρό μου, λεωφόρος Βίκτωρος Ουγκώ, 52.

—Στό μέγαρό σου!

—Ναι! Πιστεύω να σου άρέσει ή έπιπλωσις!.. "Μεγώ γοστό εγώ σ' αυτά τά ζητήματα.

—Τό πιστεύω...

—Πηγαίνω τώρα στο Χρημαστήριο. Δέν φαντάζεσαι τί προσοχή χρειάζεται σήμερα στην τοποθέτησι χρημάτων. Εύτυχώς έχω έναν φίλο, χρηματιστή κι' αυτός μου δίνει καλές και σίγουρες συμβουλές, άλλοιώτικα θάπρεπε νά βάζω τά λεφτά μου στην Τράπεζα με τόκο δυό τοίς έκατό.

—Κληρονόμησε κανέναν πλούσιον συγγενή σου ;

—Όχι.

—Τότε ή γυναίκα σου, καμιά θεία της ;

—Ούτε ατή.

—Καμιά καλή έπιχείρησις λοιπόν ;

—Δέν κάνω άπολύτως τίποτε, καμιά έργασια.

—Μά τότε δέν μπορεί νά καταλάβω. Μεταξύ μας τώρα, σέ ήξερα πολύ στενοχωρημένο και σήμερα σέ βλέπω νά κλυμπάς στα πλούτη. Ούτε κληρονόμησε, καθώς μου λές, ούτε και δουλεύεις. Τί συμβαίνει λοιπόν ;

—'Ο Πετράκης κερδίζει τόσα χρήματα!

—Ποιός Πετράκης ;

—Μά τί ; Αημονήσεσ τό παιδί μου ; Σουχει ώστόσο δώσει τόσες κλωτσές με τ' άστεία του, πού θάπρεπε νά τό θυμάσαι.

—'Ο γιός σου, άντών!

Και συλλογίζομουν κείνο τό βρωμόπαιδο, τό νευρικό και φανακλόικο, ένα καχεκτικό παιδί, κυριολεκτικά άνυπόφορο.

—Μαι, ό γιός μου, κερδίζει αφάνταστα ποσά.

—Μέ κοροϊδεύεις βέβαια! Τόσοι άνθρωποι σήμερα, με χίλια προσόντα κάθονται άνεργοι και ψάχνουν για μιά τιποτένια θεσούλα, και θέλεις νά πιστέψω πως ένα παιδί ένενά χρονών κερδίζει τόσα χρήματα ;

—Και όμως έτσι είναι, ό γιός μου κερδίζει διακόσιες χιλιάδες φράγκα τό χρόνο.

—Τρελλάθηκε ό κακομοίρης! σκέφτηκα.

—'Ο γιός μου, άγαπώτ μου, είναι τό περίφημο Λαστιχένιο Παιδί τό κινηματογράφου.

—'Α!

—Μάλιστα! Τώρα, πιστεύω, νά καταλαβαίνης. Κι' εγώ είμαι ό μπαμπάς του Λαστιχένιου Παιδιού. "Ελα νά με δής κανένα ά-

πόγευμα, νά σέ ξαναθυμηθί κι' ό μικρός, μπορεί νά σου χρειαστή. "Εχει, ξέρεις, τίς καλύτερες σχέςεις στην άριστοκρατία. Μπορεί νά σέ συστήσ η κάπου.

—Θάρω καμιά μέρα, άποκρίθηκα χαμογελώντας.

Και πραγματικά, ύστερ' από λίγες μέρες, χτυπούσα με πόντα του μέγαρου του Μπαντουά. "Ενας θαλαμηπόλος με παρέκάλεσε νά περιμένο μιά στιγμή σ' ένα κομψότατο σαλονάκι.

'Η κ. Μπαντουά μούδωσε νά φιλήσω τό χέρι της, φορτωμένο χοντρά, έκριβά δαχυλίδια. Ντυμένο με δαντέλλα και βελούδα, παρουσιάστηκε σέ λίγο και τό Λαστιχένιο Παιδί και καταδέχτηκε νά μου δώση με άδιαφορία τό χέρι του.

—Βλέπεις, τί καταδεχτικό μου είναι ; μου είπε ό Μπαντουά, σφίγγοντάς μου τό χέρι.

Μιά ψηλή, λιγνή και κίτρινη γυναίκα, καθόταν σέ μιά γωνιά σιωπηλή.

—Είνε ή δεσποινίς Συέρ, ή δασκάλα του Πετράκη, μου είπε ό Μπαντουά.

'Η Δνίς Συέρ με χαρέτησε με μιάν ύπόκλισι.

—Πώς τό βρίσκετε τό σπίτι μου ; Τό στόλια καλά ; έ ; με ρώτησε ό μικρός ήθοσιός, "Όλα όσα θέλεις δώδ μέσα, εγώ τά πλήρωσα. "Όπως λένε κι' οι ύπηρες, ό μπαμπάς είναι μονάχα νά βγαίνει περίπατο. "Εγώ τόν τάζω, κι' αυτόν και τί μαμά, κι' όλο τόν κόσμο έδωμέσα.

—Πετράκη, παιδί μου! είπε ό κ. Μπαντουά.

—Κλείστο τό στόμα σου! τό άπάντησε ό γιός του Σου είπα νά τό άνοίγης μονάχα στο τραπέζι!

—Μά, μη τό στενοχωρήσ τό παιδί, είτε τότε ή μητέρα στον άντρα της, και γυρνώντας προς έμένα, πρόσθεσε :

—Τού κάνουμε έλα του τά γούστα. Δέν του άρνουίμεθα τίποτε. "Αγοράζει ό,τι του άρέσει, καταλαβαίνετε...

—Αυτό τό παιδί, έκτός από τό θαυμάσιο ταλέντο του στον κινηματογράφο, είναι και έξυπνο, όσο δέν μπορεί νά φαντασθής. Τό τί φάρμασε σκοραώνει στους ύπηρες, είναι αφάνταστο. "Αναγκάζομαι νά τους τριπλασιάζω τό μισθό για νά μένουν στο σπίτι μας. Με τίς δασκάλες του πάλι είναι τρομερός. 'Η Δνίς Συέρ είναι ή τριακοστή! Θυμάσαι ίσως τήν κλίση πού είχε νά μοιράζη κλωτσιές στα πόδια. Δε΄εστε μας τά πόδια σας, δεσποινίς.

'Η δυστυχισμένη νέα άναγκάστηκε νά μάς δείξη τά πόδια της, μελανιασμένα άπ' τίς περιποήσεις του μικρού καλλιτέχνη. Τό παιδί σ' αυτό τό μεταξύ, άρχισε νά παίζη μ' ένα κρυστάλλινο βάζο.

—Προσοχή, Πετράκη, είπε ό μπαμπάς του, μη παίζης μ' αυτό τό βάζο, παιδί μου, θά τό σπάσης!

—Κι' άν τό σπάσω, τί μ' αυτό ; 'Εγώ δέν τό πλήρωσα ;

—Φοβάμαι μη τυχόν και κόψης τά χέρια σου, άγάπη μου, όχι για τό βάζο, πουλί μου.

—Σκαμός!

—Σέ μένα μιλάς έτσι! Σέ μένα!

—Σκαμός, ελα! Κλείστο!

'Ο κ. Μπαντουά δέν μπόρεσε νά συγκρατηθί ατή τή φορά. "Ημουν βλέπετε και γώ μπροστά! "Εκανε λίγα βήματα, άρταξε τό Λαστιχένιο Παιδί και τό έξύλισε με όλους τους κανόνες τής παλιάς παιδαγωγικής.

'Ο μικρός έφυγε μαζί με τή δασκάλα του και κλείστηκε ούρλιαχοντας στο δωμάτιό του, ενώ ή κ. Μπαντουά, καταστενοχωρημένη στέναξε :

—Παναγίτσα μου! Τί θά γίνει τώρα ; Ξύλισε τό Λαστιχένιο Παιδί!

'Εγώ έκρινα καλό νά φύγω.

Μετά δυό μέρες, από περιέργεια, πήγα πάλι στο μέγαρο τών Μπαντουά.

Βρήκα τό άντρόγυνο καταστενοχωρημένο. σέ μεγάλη άπελπισια. 'Ο Μπαντουά με πλησίασε, όσοβαρός και πολύ σκεπτικός.

—Πάω νά σκάσω άπ' τί στενοχωρία μου, άγαπώτ μου!

—Μπα! Δέν βαριόσαι, τί σημασία έχουν δυό-τρεις έξιές για ένα παιδάκι. "Όλοι μας τίς φάγαμε σ' ατή τήν ηλικία.

—Και όμως, τό ζήτημα είναι πολύ όσοβαρό, δυστυχώς! Χτες βράδυ, ό μικρός τσάκισε στο έξυλο τή δασκάλα του. "Αρρησε

'Ο Μπαντουά κι' ή γυναίκα του τραβήχτηκαν παράμερα...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

πού της δώσαμε ένα εκatóφροκα απόζημίωσι, αλλά, το χειρότερο, σήμερα πρωί ο Πετράκης δήλωσε καθαρά πως δεν θα ξαναδουλέμη!

—Μάς καταστρέφει, παιδί μου! ξεφώνιζα εγώ ό δυστυχισμένος. Θά μείνουμε στήν ψάθα!

—Μου άπάντησε πως δεν σκοτιζεται διόλου τί θ' άπογίνουμε. Κι' ούτε λέει περισσότερο.

—Χτές το άπόγευμα ήρθε ο ρεζισέρ νά τον πάρη. Άρνηθηκε και νά τον δεχθί, νά του μιλήση! Τό καταλαβαίνεις αυτό;

—Άν δέν μου φέρετε τόν μικρό στό Στουτίνο ώς τό βράδυ, μάς έίπε ό διευθυντής, είμαι ύποχρεωμένος νά ζητήσω τήν ποινική ρήτρα του συμβολαίου μας: Τριακόσιες χιλιάδες φράγκα.

—Βλέπεις σέ τί τραγική θέσι θρικόμαστε;...

—Δέν ήταν καμιά άνάγκη νά κακομεταχειρισθίς τό παιδί! στέναζε κλαίγοντας ή κ. Μπαντουά.

—Πάψε και συ! Άρκετά μου τάρμαλλες όλη νύχτα!

—Επιτέλους μπήκε στό δωμάτιο τό Λαστιχίνο Παιδί. Βλοσυρό, άμίλητο, άγριεμένο. Πίσω του έρχόταν ή δυστυχισμένη ή Δις Σιέρ, μέ τό ένα μάτι μελανιασμένο και τό πρόσωπο γεμάτο γραντζουνίες.

—Παιδάκι μου, σέ ίκετεύω, πήγαινε στή δουλειά σου! το έίπε άμέσως σχεδόν κλαίγοντας ό πατέρας του.

—Δέν έπρεπε νά σηκώσης χέρι επάνω μου!

—Όλο τό ίδιο! έίπε ή κ. Μπαντουά. Τό παραδεχτήκαμε, ό πατέρας σου φέρθηκε σάν ζώο, σάν κτήνος, τί νά γίνη τώρα; Πρέπει νά καταστραφώμε;

—Θέλω νά ξυλιώ τόν μπαμπά!

—Τί έίπες;

—Θά πάω στή δουλειά μου, μονάχα άν σταθί ό μπαμπάς νά τό ξυλιώ.

—Τρελλάθηκες, παιδί μου! έίπε ό κ. Μπαντουά.

—Άν δέν του δώσω πίσω τις ξυλιές που μου δωσε, δεν θα ξαναπατήσω στο Στουτίνο! Ξεκομμένα πράγματα! Πάρτε το άπόφασι!

Ό Μπαντουά κι' ή γυναίκα του τραβήχτηκαν παράμερα. Άκουσε τή ζωρή ουχτήσι τους. Περισσότερο ξεφώνισε ή κυρία. Μερικές λέξεις έρχόντουσαν καθαρά ώς τ' αυτιά μου: Λεφτά, πλούτη... φτάγεια... άξιοπρέπεια!..

Επιτέλους ήρθανε πάλι κοντά μας.

—Σύμφωνοι! έίπε μ' έπισημότητα ό κ. Μπαντουά. Περάστε, παρακαλώ, μία στιγμή έξω, δεσποινίς Σιέρ.

Τό λαστιχίνο Παιδί έλαμπε άπ' τή χαρά του.

—Μπορείς νύ βγής και συ, φίλε μου, μία στιγμή, μου έίπε στενωωρημένος ό Μπαντουά. Είβες καπρίτσια παιδιάστικα, έ; Θά μπορούσες ποτέ έσύ νά τό φανταστής αυτό; πρόσθεσε, άρχίζοντας νά ξεκουμπώνη τις τيرانτες του, ένά ό γυιός του έτριβε τά χέρια του, έτοιμος ν' άρχιση νά τόν ξυλοφορτώνη..

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΡΕΚΟΡ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Τό πρωτοδικείο του Σικάγου έχει άποκτήσει φήμη «μόλου διαζυγίων» στις 'Ηνωμένες Πολιτείες τής Άμερικης, γιά τή ταχύτητα μέ τήν όποια διεξάγει τόν...άπό τραπέζης και κούτης χωρισμόν άσων ό Θεός συνέζευξε!»

Παρομοιάδης έχει μείνει ή έξηξ άπόφασίς του περί διαζυγίου τό ζεύγους Έδουάρδου και Ίωσηφίνης Τούκερ, τήν όποια έθγαλε πρό όλίγων έτών και τής όποιας τό ρεκόρ τής ταχύτητος εξακολουθεί νά παραμένη άκατάλυτο: Δηλαδή, στις 11 παρά πέντε τό πρωί ό δικηγόρος του κ. Τούκερ κατέθεσε στον γραμματέα του πρωτοδικείου τήν περί διαζυγίου αίτησι. Στις 11 παρά τρία ή αίτησις καταχωρήθηκε κιόλας στό «πινάκιο τών ύποθέσεων». Στις 11 άκριβώς, ύποστήριξε μέ λίγα λόγια τήν αίτησι ό δικηγόρος μπρός στον δικαστή κ. Τούθχιλλ. Άπ' τις 11 και πέντε ώς τις 11 και δέκα δήρκεσε ή έξέταση του κ. και τής κ. Τούκερ, καθώς και μιάς μάρτυρος και στις 11 και δώδεκα λεπτά ό δικαστής άπήγγειλε τήν άπόφασίς του, κηρύσσοντας διαλελυμένο τόν γάμο τών δύο συζύγων!

Άπλάδι, δήρκεσαν δια αυτά μόνον 17 λεπτά τής ώρας...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ό δισταγμός εινε ή άσπίδα του ίσχυροδ.

Τό θάρρος εινε τό ήμισυ του παντός.

Η άπογοήτευσις εινε τό δραστικότερο δηλητήριο κατά τής ζωτικότητος.

Μαθαίνουμε πολλά, γνωρίζουμε λίγα, δεν παραδεχόμαστε κανένα.

Δέν ειν' ό έρωτας άνθος, μαζ' του γιά νά παίξης, μόν' εινε βάτος μ' άγκαθές κι' άλλοιμονό σου άν μπλέξης.

Δέν εινε πόνος νά ποιή, πόμος νά θανατώνη, σάν τίν άγάτη τήν κρηφή, πού δέν ξεφανερώνει.

Μέ τής άγάτης τή φωτιά όποιος και δέν γιάνει, μ' άν γιάνει και καμιά φορά, πάλι σημάδι μένει.

Όποιος φλάει τήν αυγή τήν άγαθητική του, παίρνει του Μάη τή δροσιά, τή ρίχνει στο κορμί του.

Παόό δέντρο δεν μαραινεται, δεν γέρνει τά κλαριά του, και ποό κορτίο άνύπαντο, δεν χαιει τήν καρδιά του;

Έγώ εμ' εκείνο τό πούλι, πού τή φωτιά σημάων, καίγουμε, σάχη γίνουμε και πάλι ξαναγιόνο. (Άπό τά δημοτικά μας τραγούδια τής άγάτης)

Ό έρως εινε ή έννοσις ένός κυρίου και ένός σκλάβου. Ουδέποτε δύο ίσων.

Σήμερα μπορούν νά περιφανεώνονται γιά τήν όμορφιά τους ή γυναίκες, γιάτι κατά περισσότερο μέρος — άν όχι διακληρωτική — ή όμορφιά τους εινε δικό τους δημιούργημα κι' όχι ένα φάσμα τής φύσεως.

Η κατώτησις γιά τόν άνδρα εινε σκοπός, ένώ γιά τή γυναίκα άρχή.

Ό έρως έμπνέει μεγάλες φιλοδοξίες και άφαρπει τά μέσα τής πραγματοποιήσεώς του.

Ό χωρισμός στον έρωτα εινε άπωσ ό άνεμος στή φωτιά: άνάβη τό μεγάλο έρωτα και σβήνει τό μικρό.

Ό έρως δεν εινε παρά τύχη!

Ό έρωτας άποτελείται από πράγματα όφρατα και άπερίγραπτα, σάν τό τραγούδι και τό άρώμα, πού τ' άκούς και τά δοσφαίνεσαι, αλλά δεν μπορείς νά τά συλλάβης και νά τά αναλύσης.

Στόν έρωτα, άπως και στήν τέχνη, ή λεπτότης εινε ή άρετή τών άδυνάτων.

Ό έρωτευμένος πρέπει νά περιμένη όλες τις εϋτυχίες και όλες τις καταστροφές.

Ό έρως εινε ίσως τό μόνο πάθος, πού δεν ύποφέρει ούτε μέλλον, ούτε παρελθόν.

Ό άνδρας στο κεφάλαιο τής ήθικής εινε κατώτερος από τή γυναίκα, γιάτι θεωρεί τόν έναντό του άνώτερο από τή σύντροφο τής ζωής του.

Η άληθινή άγάτη ένώνει τόν άνδρα και τή γυναίκα σ' ένα ένιαό σύνολο, τους συγχωνώνει σ' ένα πλάσμα, δημιουργεί έναν άγγελό.

Διορθώσατε τόν άνδρα, και κατ' άνάγκην θά διορθωθί ή γυναίκα.

Πολλές γυναίκες άνέχονται προθύμως κάθε προσβολή από τόν άνδρα εκείνον, πού κατορθώνει νά τις κάνει νά πιστέψουν ότι κάθε του προξεί και λόγος πηγάδι από τό θαυμασμό και τή γοητεία πού αισθάνεται γι' αυτές.

Όποιος κάνει όσο πώς ποτέ δεν θ' άγαθήση, κάνει τό ίδιο σάν νά όρκάζεται ότι ποτέ δεν θ' άρρωστήση.

Ό έρως εινε ούράνιο φώς!

Πόσο σπάνιο πούλι εινε ή πνευματώδης γυναίκα!

Άλλοιμονό! Η γυναίκες δεν διάβαιαν παρά τό υψιστόρημα του άνδρός, ποτέ τήν Ιστορία του.

Θ. Γωτιέ